

vatel si musel býti vědom, že T. a M. vyzvání, aby odhodili zbraně, snad přeslechli nebo mu neporozuměli. Výtka stížnosti, že výrok nalézacího soudu je zmatečný dle čís. 5 § 281 tr. ř., jelikož nejsou uvedeny důvody pro výrok, že stěžovatel přes strach a leknutí mohl zachovati klid a osvědčiti poznání normálnímu člověku za duševního klidu vlastní, je tedy zřejmě bezdůvodná. Snaží-li se pak stížnost dalšími vývody dokázati, že stěžovatel nebyl tohoto poznání v kritickém okamžiku schopným a schopným býti ani nemohl, brojí tím pouze, a to dle §§ 258, 288, čís. 3 tr. ř. nepřipustně, proti zmíněnému zjištění, neprovádí tím však po zákonu ani dovolávaného zmatečného důvodu čís. 9 lit. a), ani žádného jiného z důvodů, v § 281 tr. ř. vypočtených.

Co do přestupku dle § 431 tr. zák. dovozuje stížnost, že veškeré střelné rány, které stěžovatel vypálil proti pytlákům, dlužno pokládati za jednotné jednání, z něhož vzešla smrt T-ova, takže souběh deliktů § 335 a § 431 tr. zák. není odůvodněn. Než stížnost jest i zde na omylu. Rána, již T. byl usmrčen, byla mířena proti T., rány, v nichž nalézací soud shledává skutkovou podstatu § 431 tr. zák., byly mířeny proti Antonínu M-ovi; činy, nalézacím soudem různým zákonům podřaděné, směřovaly tedy proti různým osobám a byly i časově a dle směru, jímž bylo střeleno, od sebe odděleny; nebyly tedy částmi jednotného jednání, nýbrž různými činy. Že stěžovatel nevěděl, že klesající k zemi T. je raněn na smrt, že myslel a že mohl míti za to, že T. se pouze kryje, tím spíše, když druhý pytlák zbraně neodhodil, nepřichází v úvahu co do ran mířených z a M-e m. Tvzení, že druhý pytlák M. nedal se na útěk, přiči se zjištění nalézacího soudu. Vzhledem k tomuto zjištění nebylo tu ani předpokladů instrukcí pro použití zbraně stanovených, ani předpokladů nutné obrany dle zákona. K vývodům, že stěžovateli nemohlo býti povědomo, že ranami ohrožuje také život jiných osob, že stěžovatel si ani nemohl uvědomiti takové nebezpečí vzhledem k poděšení, v němž jednal, nelze vzíti zřetele, ježto se přiči zjištěním nalézacího soudu, že stěžovatel jednal proti předpisu, že tu nebylo okolností pro domněni, jakoby M. chtěl útěku použiti k útoku, a že stěžovatel mohl nebezpečí poznati. Nebezpečí ran pro tělesnou bezpečnost lidí bylo dáno, když rány byly vypáleny dalekosnou vojenskou puškou — zbraní to se značnou průbojnou silou — v krajině, kde lidé chodí nedaleko silnice, k 5. hodině ranní, kdy na venkově lidé již chodí za svým zaměstnáním, nehledě ani k tomu, že střelnými ranami stěžovatelovými byl nepopíratelně ohrožen právě Antonín M.

Čís. 753.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

I zředěné mléko jest předmětem potřeby.

Lichevní soud nemůže zhostiti se řešení otázky, zda jest splněna skutková podstata obžalovaného trestného činu lichevního, poukazem, že čin odpovídá skutkové podstatě trestného činu nelichevního.

(Rozh. ze dne 2. března 1922, Kr II 552/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Jihlavě ze dne 15. června 1921, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin dle § 7 (3)

zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Nálezací soud sprostuje obžalovanou, o níž zjišťuje, že prodávala v dubnu 1920 sbírané, tuku zbavené a vodou silně zředěné mléko litr za 1 K, t. j. za cenu, za kterou jinak prodávají producenti mléko sice tuku zbavené, ale nezředěné, že jednala v úmyslu ziskuchtivém — s odůvodněním, že mléko značně vodou zředěné není více předmětem potřeby a že v tomto případě nemůže býti řeči o předražování také proto, že okresní soud v Jihlavě, neshledav, že obžalovaná při prodeji mléka jednala v úmyslu, někoho poškoditi, neuznal ji vinnou ani přestupkem podvodu, nýbrž jen podpůrným přestupkem § 11 čís. 1 zák. o potravinách, a vyloučil tím i možnost odsouzení pro předražování; rozsudek je toho mínění, že i v případě dokázaného úmyslu poškoditi by bylo přípustno odsouditi obžalovanou pouze pro přestupek podvodu, nikoliv pro předražování. Toto odůvodnění osvobozujícího výroku jest právně mylné a zmatečné dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Především je nesprávným náhled rozsudku, že mléko, značně vodou zředěné, není více předmětem potřeby. Předmětem potřeby ve smyslu § 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. jest každá věc movitá, která slouží přímo neb nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Jest pak nesporno, že mléko slouží k ukojení jak potřeb lidských, tak i potřeb zvířat domácích, a jest také nesporno, že při tom okolnost, zda mléko jest více nebo méně vodou zředěno, měří více nebo méně stupňů tuku, jest naprosto nerozhodna. Neboť jest známo, že malým dětem v prvním roce musí se dávat mléko silně — v prvých měsících na příklad ze dvou třetin až z polovice — vodou zředěné, a přece nepřestává tato směs býti mlékem a tudíž předmětem potřeby. Náhled lichevního soudu, že se tu o předražování nemůže mluvíti, protože obžalovanou prodávané mléko bylo silně vodou zředěné a přestalo býti předmětem potřeby, jest tudíž zajisté mylný. Rovněž nesprávným jest i druhý náhled rozsudku. Lichevní soud není povolán zkoumati, zda čin, pro který na obžalovanou byla podána obžaloba, tvoří skutkovou povahu toho neb onoho nelichevního trestného činu. Ovšem ale jest jeho povinností v každém případě, kdy byla podána obžaloba pro lichevní trestný čin, zkoumati, zda skutková povaha tohoto trestného činu zde jest dána bez ohledu na to, zda jiný nelichevní trestný čin ideelně nebo realně s ním konkuruje a také bez ohledu na to, zda čin snad by se dal podřaditi jinému méně trestnému nelichevnímu deliktu (na příklad v tomto případě přestupku podvodu). Byla-li podána obžaloba pro válečnou lichvu, musí lichevní soud zcela samostatně tuto trestní věc řešiti a nemůže řešení to odmítnouti s poukazem na případné nelichevní trestné činy. Pro posouzení, zda je zde předražování čili nic, jest výhradně rozhodným předpis § 7 lich. zák., nikoliv úvahy o tom, zdali a které nelichevní činy by spíše přišly v úvahu.

Čís. 754.

»Vtrhnutí« ve smyslu § 83, druhá věta, tr. zák. jest již pouhé vkročení více sebraných lidí do cizího domu nebo příbytku proti vůli oprávně-